

Papp Attila Zsolt

KIÁLTVÁNY MONTGOMERYBEN

Kenéz Ferencnek

Montgomerybe egy szép tavaszi
napon megérkeznek a magyar költők.
A Brit-szigetekhez képest derűs
időjárás fogadja őket. Lassan,
óvatos duhajként közelítik
meg a városközpontot, amelyet
eláraszt a fesztiválózó tömeg,
nem lehetetlen tehát elvegyülni.
Mindenfélüket pusmognak arról,
hogyan különös dolgok történnek fent
a várban manapság. „Nem tiszta ez”,
„így megy ez mindig”, morogják a népek,
meg azt is, hogy „minek mentek oda”.
Minden várkastély romantikája
mögött elfeledett katasztrófák
állnak. Ezen a terepen biztosan
mozgunk. A magyar költők szétszóródnak,
majd kissé kelleetlenül megkeresik
egymást. Megkönnyebbülnek, amikor
felfedezik az emléktáblát. Aztán
ott, pont előtte, mert van érzékük
a szimbólumokhoz, felolvassák
a kiáltványt. Montgomeryben szép
tavaszi nap van, az utcán folyik
a sör. A várban nem történik semmi.
A várban különös dolgok történnek.
A várban történik a különös
semmi. A kiáltvány minden szava
pontos, talán túlságosan is az.

Csak a fény, ahogy a betűkre hull,
vagy a szokatlanul derűs walesi
délután teszi, hogy nem világos,
mert a különös dolgok sosem azok,
a várúr, a bárdok, a szolgák... szóval,
hogy kik rekedtek fogolyként a várban.

CHESTER SQUARE 24

*„Egyik utazóval, kivel a gőzösön ismerkedém meg,
beszélgetvén, az találgatá, hogy hol töltendem
a következő telet. »Párizsban?» – mondá. »Nem.«
»Londonban?» »Nem.« »Petersburgban?» »Nem.«
»À Clausenbourg« – felelém végre; min nem kevésbé
csudálkozék – mert Clausenbourg en Transylvanie-nak
hírét még sohasem hallotta vala.”
(Wesselényi Polixéna)**

Amikor Violával leszálltunk
a Victoriánál, és elhagytuk
a buszállomást, rögtön szemet szúrt
a felirat, hogy itt a közelben.
Pár perc és ott álltunk a klasszikus
fehér homlokzat előtt, amelyen
a kék tábla jelezte, hogy itt élt
haláláig Mary Shelley. Reggel
volt, korán, London barátságosabb
arcát mutatta, mint általában.
A borongós rémtörténeteknek
híre-hamva sincs, a múlt kódébe
vesztek, és olyan hangulata volt

a pillanatnak, mint amikor egy
temetésen felragyog a napfény.
És azon a napsütötte sávon
hirtelen otthonérzésem támadt.

De nem lebbent a függöny, nem mozdult
a levegő, és rám szakadt akkor
a bizonyosság, hogy távol innen
Flóra és Lilla az anyjukkal épp
tartanak valamerre, hogy hová,
most nem számít, csak annyi, hogy abban
a városban, melyről azt álmodom
később, hogy a tenger fenekére
került, víz lepi el a házakat,
a monostori Kálvária-domb
felett cetformájú Zeppelinek
úsznak, és mindenki oly kedélyes,
mint aki pontosan tudja, hogy az
apokalipszis alkati kérdés.
„Szürreális”, mondanám, ha ez nem
volna oltári nagy klisé, és nem
lettek volna cifrább álmaim is.

„Idehagylak téged is – csendes tó!”
Erre gondolok, miközben nekivágok.
És nem tudom, hogy ez hazavers-e,
ma divatos vallomásos líra,
lehet-e tárgya egyáltalán, vagy
olyan csupán, mint visszavonulni
lassan egy belakhatatlan tájból.